

The background of the poster is a dark, atmospheric landscape. In the center, a large, weathered rock sits in a grassy field. The rock has a carved face with large, hollow eyes and a small, triangular nose. The sky is filled with dark, heavy clouds, and several birds are seen in flight. In the distance, a small, dark house is visible on the right side. The overall mood is mysterious and ominous.

SHARON DEMPSEY

ZNAMENÍ VINY

DRUHÝ PŘÍPAD DANNYHO STOWEA A ROSE LAINEYOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Znamení viny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Sharon Dempsey
Znamení viny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SHARON DEMPSEY
ZNAMENÍ
VINY

≡ KNIHA ZLIN

*Mamince Jeannie Copelandové,
která mi ukázala, že radost a zázraky
lze najít i tam, kde je nečekáte.*

Prolog

Dívka se budí. Otevře oči a nevidí nic, než že ji obklopuje černočerná tma. Připomíná bažinu. Matka ji odjakživa varovala, ať nechodí do močálů, protože ji můžou stáhnout do hlubin jako tekutý písek. Jednou šla lovit pulce a vytáhla z tůňky zavařovací sklenici plnou kalné vody, zbarvené tříslavinami z rašeliny. O močálech se učili s paní učitelkou Plunketovou na hodinách přírodopisu. Ví, že pulci se mění v žabky a že na suchých místech mezi močály roste vřes, šicha a borůvky. Zná spoustu věcí, ale kde je teď a jak se sem dostala, neví.

Někde něco bzučí, ale neumí poznat co. Za chvíli si uvědomí, že to bzučení vychází z ní. Strašně jí třesčí hlava a ta bolest zlověstně bzučí jako sršeň. Uvědomuje si, že to je divné, ale neví proč. Nechápe, proč se jí zdá, jako by měla nohy z bláta. Jsou bez citu a bez života jako kusy masa, co visí na hácích u dědečka v řeznictví.

Leží na boku a do tváře ji tlačí kamení. Tuší, že se nesmí pohnout, jinak to bude bolet. Chce maminku. Strašně! Chce, aby přišel táta, zvedl ji do náruče a odnesl ji do postele. Chce cítit

teplo své sestry Ciary, která bude spát vedle ní, a slyšet její tiché odfukování.

Někdy se s Ciarou hádá, štípne ji do ruky nebo zatahá za vlasy. Teď ji to mrzí. Ráda by se omluvila za to, co kdy udělala špatného. Vytryskly jí slzy, pálí ji v očích a tečou v horkém pramínku na tvář.

Snaží si vzpomenout na něco hezkého. Sviští na červeném kole, projede dolíkem a cítí, jak se jí zhoupł žaludek. Pak si uvědomí, že se kolo rozbilo. Rám je celý zkroucený. Tak akorát ho hodit do šrotu. Zmocňuje se jí hrozný smutek, který svírá hrdlo tak, že se nemůže ani nadechnout. Cítí, že je v nebezpečí, jen neví v jakém. Někdo jí ublížil a udělá to znovu.

Černá tma nevěstí nic dobrého, to si uvědomuje docela jasně.

Kapitola 1

Jamese McCalluma viděl detektiv inspektor Danny Stowe poprvé v životě. Visel na stromě na zahradě soukromého gymnázia Osbourne House Grammar School. Mrtvola nikdy nemůže na člověka udělat dobrý první dojem, napadlo ho. Nic nenasvědčovalo tomu, že by si dotyčný těsně před smrtí čin rozmyslel. Nedržel se za krk a nebyl ani poškrábaný, jako kdyby se na poslední chvíli snažil uvolnit smyčku. Ve větříku šumělo poslední listí, padal drobounký déšť a nedaleko krákala vrána, kterou nic z toho nezajímalo.

Danny stál na úpatí kopce a byl rád za teplou bundu. Prohlížel si strom s oběšencem. Byl to starý rozložitý kaštan. Úplně viděl, jak mezi jeho mohutnými kořeny pobíhají koncem září děti a sbírají kaštánky. Dřív to aspoň dělávaly. Teď už možná ne, říkal si, když mají mobil a videohry, o nichž jakživ neslyšel. Pochyboval, že matka příroda ještě může dnešním dětem nabídnout nějakou zábavu. Byl to obrovský strom. Většina listí už opadala, zbytek zežloutl a čekal jen na silnější závan větru, aby ho strhl. Kmen byl porostlý zeleným a šedohnědým mechem.

Starý kaštan neochvějně stál jako němý svědek tragédie, která se pod ním odehrála.

Technici byli v plné práci. Jeden fotografoval místo činu, další pečlivě prohledával prostor pod stromem. Tvářilo se to jako sebevražda, ale Danny už sloužil u kriminálky dost dlouho na to, aby dělal předčasné závěry. Všechno se musí důkladně prozkoumat. Člověk, který se nahoře kýve, má jistě někde nějakou rodinu, která ještě netuší, že se – nejspíš – rozhodl vzít si život. Sobec jeden. Danny sice chápal, že nemá právo nikoho soudit, ale zároveň věděl, že nejvíc nakonec trpí pozůstalí.

Policisté se mezi sebou tiše bavili a někomu zazvonil mobil.

Za návrším s kaštanem, na konci široké příjezdové cesty stála monumentální historická budova Osbourne House. Byl to zámek s věžičkami, chrličí, zaklenutými okny a těžkými dubovými dveřmi. Šlo o typickou elitní školu, která má spoustu slavných absolventů, na hlavičkovém papíře vzletné latinské motto a prakticky neomezené příjmy díky vlivným rodičům.

Zatímco v jiných částech Belfastu to během období irských nepokojů silně vřelo, sídla typu Osbourne House jako by přežívala v jiném vesmíru. Na takovou školu sice můžete nastoupit i díky vynikajícímu prospěchu, ale jak každý ví, bez drahého soukromého učitele, který vás k tomu prospěchu dovede, máte mizivou šanci. Ale jakmile se tam dítě dostane, čekají ho lyžařské zájezdy, plavání, hokej, veslování a ragby – a to nejsou laciné kratochvíle. Do takové školy touží dítě poslat každý rodič. Ne však Danny. Ten rodinu zatím neměl a ani si ji neuměl představit. Zvláště teď.

Poslouchal ranní provoz ze silnice a tlumený hovor techniků. Štěstí, že jsou zrovna prázdniny. Škola dala studentům

od pátku přes Halloween volno. Poslední, co by potřeboval, by byly stovky nervózních rodičů a malých vlezlých čumilů, kteří by se snažili dostat co nejblíže a ukořistit fotku na iPhone.

Byl šedivý, sychravý den a zima zalézala za nehty. Typické říjnové počasí v Belfastu. Člověk by si nejraději zalezl na celý den do kanceláře, i když je to jen sklepní špeluňka s umělým osvětlením a mizerným topením. Danny uslyšel u školních vrat zaskřípat brzdy a otočil se. Přijel forenzní patolog Raymond Lyons v luxusním BMW. Zaparkoval, vystoupil a kývl Dannymu na pozdrav. „Psí počasí. Co pro mě máte?“

„Zdravím vás, Raymonde. Vypadá to na sebevraždu, ale chceme si to raději ověřit.“ Vykročili spolu rázným tempem na místo činu.

„Máte nějaké tušení, že by to mohlo být jinak, nebo je to něco víc?“

„Uvidíte sám. Nahlásil nám to školník. Chtěl ho sám odříznout, ale jakmile zjistil, že je mrtvý, nechal toho. Hlídka a technici z kriminálky přijeli asi před hodinou. Myslím, že dorazí i zástupce vrchního konstabla. Prý tu kdysi studoval.“

U pásky hlídkoval policista v uniformě a kývnutím je pozdravil.

„Zdravím, seržante,“ řekl mu Danny.

„Zdravím, pane.“

„Je tu kromě školníka ještě někdo?“ zeptal se Danny a potěšilo ho, jak přísně se tu dbá na předpisy. První zasahující svědkové mohou místo údajné sebevraždy pošlapat a znehodnotit, ale Danny nechtěl nic předjímat.

„Ne, pane. Čeká v kanceláři.“

„Dobře, pošlu za ním někoho, ať to s ním sepíše.“

Návrší bylo poměrně strmé a připomínalo uměle navršenou mohylu – snad pohřebiště lidí z dávno zaniklé osady. Kaštan hrdě stál na samém vrcholu jako voják na stráž. Rozložité větve se rýsovaly proti šedivému nebi. Jakmile přišli blíž, spatřili bolestnou grimasu na oběšencově tváři. Ústa měl otevřená a z nich mu visel opuchlý fialový jazyk. Vypadalo to až absurdně, jako by se chystal něco pozřít. Dívat se na mrtvého, kterému může být tolik co vám, je mimořádně skličující, uvědomil si Danny. Oběšenec byl hladce oholený a měl prošedivělé zrzavé vlasy. Jako dítě je možná měl zářivě ryšavé, ale barva postupně s věkem vybledla.

Danny se o činu dozvěděl teprve před hodinou. Zavolal mu nový šéf, zástupce vrchního konstábla Alastair Boyne. Na stanici pro něj nějaký vtípálek vymyslel přezdívku Bitva, na počest bitvy u Boyne z roku 1690, a ujalo se to.

„Máte chvílku, hochu?“ Boyne se s každým bavil jako se starým známým.

„Jasně, Bitvo, když si tedy odmyslím tu kupu papírů před sebou na stole. Co potřebujete?“

„Zajeďte do Osbourne House Grammar. Na zahradě se jim někdo oběsil. Běloch, něco přes třicet.“

„Sebevrah? A proč tam tedy mám jet já?“

„Něco se jim nezdá. Však oni vám to povědí.“

Danny se osprchoval, uvařil si s sebou kávu a odjel ze svého nového domu, který si pořídil kousek od Ravenhill Road. Už si zvykl, že žije sám. Na druhém konci města asi právě vstává jeho bývalá žena Amy. Napadlo ho, jestli si na něj občas vzpomene. Nejspíš je zahleděná jen do svých vlastních problémů, takže po něm ani nevzdechne. Asi to od něj bylo hrubé, ale z nejhoršího se snad už dostal a snaží se žít dál. Amy si sice

nezasloužila nějaký zvláštní soucit, ale stále ještě k ní něco cítil a trápilo ho, že se jim manželství nevyvedlo a skončilo takovou hořkostí.

Přinutil se myslet zase na práci a zadíval se na Lyonse.

„Oprátka je uvázaná zručně a vypadá pevně,“ řekl Danny-mu, ale současně jako by mluvil i sám pro sebe.

Prohlížel si mrtvého, jehož nohy byly asi půl metru nad zemí.

„Ať oprátku odříznou dostatečně vysoko nad uzlem, aby se tam zachoval vzorek DNA. A ať to vyfotí a nechají mi ji k dispozici. Budu mu muset prohlédnout krk, jestli podlitiny odpovídají způsobu vinutí vláken.“

„Vidíte už teď něco, co by nasvědčovalo, že třeba nešlo o sebevraždu?“ nadhodil Danny.

Lyons zavrtěl hlavou. „Zatím ne.“

Zastavili se pod stromem a prohlíželi si větev, přes niž byl přehozený provaz. Na jednom místě byl roztřepený, jak se ho školník pokoušel odříznout.

„Všiml jste si, jak ho omotal kolem další větve, než ho utáhl?“ zeptal se Danny.

„To je zajímavé spíš pro vás než pro mě. Co z toho vyvozujete?“

„Možná někdo takhle vytáhl tělo nahoru.“

„To by bylo hrozně těžké. Zakamuflovat vraždu jako sebevraždu lze i jednodušším způsobem.“

„Jasně. Jeden člověk by ho vytáhnout nezvládl,“ přikývl Danny.

„Nejspíš ne. I když náš zemřelý není žádný obr. Může vážit kolem 80 kilo a měří tak metr pětasedmdesát.“

„Ale proč by si někdo dával takovou práci? Hodit ho do Laganu by bylo mnohem jednodušší.“

Lyons si povzdychl. „Ale to je opět čistě vaše starost, detektive,“ odbyl ho. „Já mám za úkol pořádně prohlédnout zemřelého. Tady toho už moc nesvedu. Jakmile ho dostanu na stůl, dám vám vědět, co jsem zjistil.“

Danny se obrátil na Fionu Maddenovou, šéfku týmu pro ohledání místa činu, která stála opodál. „My jsme tady skončili. Můžete ho sundat, ale pozor na ten provaz a taky mu pečlivě zabalte ruce. Vracím se na stanici, ale zavolejte mi, jakmile mu prohledáte kapsy a najdete průkaz totožnosti a mobil.“

„Nemusíte mě poučovat, co mám dělat, detektive,“ odpověděla se silným místním přízvukem.

Danny se ovládl a neobrátil oči v sloup. Jen smířlivě zvedl ruce, že to tak nemyslel, a pak už seběhl z návrší za Raymondem Lyonsem. O Fioně se vědělo, že je hubatá, ale vsadil by se, že ve skutečnosti je to zgruntu hodná ženská. Když byli u vrat, naposledy se ohlédl. Zrovna sundávali tělo. Měl dojem, že zaslechl slabé vyfouknutí, jak tělo mrtvého Jamese McCalluma opustil poslední zbytek vzduchu. Takový posmrtný povzdech.

Kapitola 2

Doktorce Rose Laineyové se nechtělo věřit, že pořád zůstává v Belfastu. Krátká návštěva kvůli pohřbu matky se protáhla na půl roku. Nechala se dočasně přeložit a začala pracovala pro policii Severního Irska po boku bývalého spolužáka z univerzity, detektiva inspektora Dannyho Stowe. Být jí sedmnáct, otřásla by se hrůzou při představě, že se sem má vrátit. Ale jakmile se setkala se svou sestrou Kaitlin, změnila názor. Konečně poznala neteře a synovce a bylo to setkání mnohem příjemnější, než si představovala. Bratři ji tak nadšeně nepřivítali, ale říkala si, že tomu dá čas, a třeba pro ni najdou pochopení i oni. Kdyby se vrátila do Londýna, už by šlo sblížování hůř. Když zůstane v Belfastu, navázat zpřetrhané vztahy půjde přece jen snáz.

A pak tu byl Danny. Vidět se s ním každý den a pracovat s ním byl příjemný bonus. Musela uznat, že jí vyhovuje i policejní práce. Suchý, napůl akademický život v Londýně – psaní zpráv o zločincích a poskytování poradenských služeb ministerstvu vnitra – sice nebyl špatný, ale už trval moc dlouho

a nenaplňoval ji. Danny jí nabídl příležitost pracovat u policie, kde využila rozsáhlé znalosti a zkušenosti forenzní psychologie novým, fascinujícím způsobem.

Jakmile se povedlo dovést do úspěšného konce případ Eden Mulliganové, musela se rozhodnout co dál. Její šéf Bernard samozřejmě očekával, že se Rose vrátí do Londýna, ale jí připadalo, že Belfast jí může nabídnout víc, a cítila, že i ona jemu. Za to mohl nejspíš právě Danny. Vždycky ji uměl přimět k nejlepšímu výkonu, jakého byla schopna. Donutil ji, aby se vytáhla. Těšilo ji pozorovat, jak skvělý detektiv se z něj stal, pracovat s ním a využívat toho, jak se jejich schopnosti doplňují. Poprosil ji, ať se aspoň zdrží, dokud případ kompletně nepředají prokurátorovi. A teď váhala, co dál. Bude mít Danny možnost zařídit jí další práci? Bude ji tady vůbec chtít dál, natrvalo?

Zazvonil jí mobil a na displeji svítilo jeho jméno. Usmála se. To se jí s Dannym stávalo, měla dobrou náladu už jenom z jeho přítomnosti.

„Co děláš?“ zeptal se, jen hovor přijala.

„Sedím a čekám, až zavoláš.“

„To ti tak věřím. Nechtěla by sis stříhnout rozhovor s manželkou údajného sebevraha?“

„Odkdy tě zajímají sebevraždy?“

„Pokud jsou podezřelé. Něco se nám nezdá a šéf chce, abychom se na to důkladně podívali. Tím spíš, že k činu došlo na pozemku školy, kam sám kdysi chodil. Nechce nic ponechat náhodě.“

Zástupce vrchního konstábla Boyne tu byl nový. Nastoupil místo McCauslanda, byl rázný a detektivy proháněl, ale současně se snažil být součástí týmu a neváhal se zapojit i do

ironických slovních přestřelek, nad kterými by McCausland ohrnoval nos.

„Jasně, tak se pro mě stav. Ještě jsem doma.“

„Už stojím dole na chodníku.“

„No jistě, jak jinak.“ A zase ten úsměv, který přišel sám od sebe. Sáhla pro kabát, hodila do tašky klíče a vyrazila za Danym do deště.

Jakmile nasedla do jeho audi A4, začali pracovat. „Vdově bychom zatím neměli dávat najevo, že se nám něco nezdá. Může se stát, že v tom doopravdy nic není.“

„Povídal jsi, že se tělo našlo u školy?“

„Oběsil se na vysokém stromě na návrší v areálu Osbourne House Grammar.“

„Jasně. A co ti neseď?“ pokračovala.

„Například hned ten provaz – připadal nám nějaký divný. A pak i samotné místo. Proč lézt zrovna na školní pozemek a tam se věšet? Nebylo by jednodušší se vydat někam dál, třeba do lesa na Cave Hill nebo Belvoir? Ale možná jsem vedle jak ta jedle.“

Rose si nad jeho špatným vtípem hlasitě povzdychla.

„Fajn. Co bychom tedy měli sledovat u vdovy?“

„Chci, abys pozorovala její emocionální reakce a zjistila, jestli si o manžela v poslední době nedělala starosti.“

„A když zjistíme, že to sebevražda nebyla?“

„Pak začneme pátrat po obvyklých věcech – kdo měl motiv a příležitost. Musíme se ptát, proč by to chtěl někdo zinscenovat jako sebevraždu. Taková věc není jednoduchá, musí se připravit, naplánovat a vykonat. Takže pokud to sebevražda *nebyla*, znamená to, že si s ní dal někdo spoustu práce, a my musíme zjistit proč.“

Rose otočila knoflíkem na středovém panelu a přitopila. „Patolog bude hledat podlitiny, krev nebo DNA jiné osoby. Tělo nám ledacos poví.“

„Ano, ale myslím, že by bylo fajn si udělat trochu náskok.“

„Kde bydlí rodina oběti?“

„Na Ballycoan Road. Znáš to tam?“

Přikývla. „Ano. Je to kousek od staré nemocnice Belvoir Park. Co o zesnulém víme?“

„Jmenuje se James McCallum. V kapse měl peněženku a v ní průkaz totožnosti. Výjezdovka u něj našla i telefon. Byl to architekt a měl kancelář v Stranmillis. Špatnou zprávu sdělila jeho manželce detektiv seržantka Tania Lumenová a detektiv seržant Jack Fitzgerald někdy krátce po půl jedenácté. Řekla jim, že se ráno vzbudila v šest padesát a on už byl pryč. Prý si myslela, že vyrazil časně do posilovny nebo chtěl být dřív v práci.“

Rose věděla, že ať jde o smrt z jakékoli příčiny – sebevraždu, nehodu nebo vraždu – nikdo není nikdy připraven na to, že u dveří zaklepe policie.

„Co finanční potíže? Nejde firma ke dnu?“ zeptala se.

„Možná. Ještě jsme nezačali pátrat, ale pochopitelně se na to podíváme.“

Jeli po Milltown Road kolem čtvrti Belvoir a dál směrem k Hospital Road. Dům našli celkem snadno v jedné z postranních ulic.

„Číslo čtyřicet sedm. Jsme tu.“ Danny přibrzdil a vjel do vrat.

„Hezké místo,“ poznamenala Rose.

Dům byl navržen tak, aby souzněl s okolní zelení a nepůsobil rušivě. Obklopovaly ho stromy a keře. Na příjezdové cestě parkovalo SUV značky Mercedes, ale stálo trochu stranou, jako

by jeho majitel nechtěl, aby dům zastiňovalo. Vchodu dominovaly obrovské vstupní dveře.

„Tady bydlí architekt,“ podotkla Rose a vystoupila z vozu.

„To tedy ano. Vila jako vystřižená z pořadu o bydlení.“ Danny zazvonil.

Otevřela jim hezká, asi třicetiletá blondýnka. Zamračila se, jako by se zlobila na celý svět.

„Přejete si?“

„Paní McCallumová?“

Kývla a podezřívavě přimhouřila oči.

„Promiňte, že vás obtěžujeme. Jsem detektiv inspektor Danny Stowe a tohle je doktorka Rose Laineyová. Volal jsem vám. Můžeme prohodit pár slov?“

„Promiňte, samozřejmě, pojdte dál. Čekala jsem sestru.“ Emma McCallumová měla na sobě bílou bavlněnou košili, přiléhavé modré džíny a béžové balerínky. Tmavší blond vlasy si stáhla do culíku. Pihovatou tvář neměla nalíčenou. Zdálo se, že je v šoku, jako by nechápala, do jakého světa se probudila.

„Nemusíte se omlouvat. Moc si vážíme toho, že nás v tak těžké chvíli přijmete. Jen byste měla být opatrná, než otevřete dveře, protože se můžou objevit novináři,“ řekl Danny.

„Novináři? Panebože, to snad ne!“

„Doufejme, že ne, ale stává se, že zkusí rodinu překvapit a vymámit z ní rozhovor.“

Vešli do haly. Byla prostorná a plná světla, vymalovaná odstínem betonové šedi. Nástrpní světla připomínala strohou celu.

„Můžeme si promluvit v kuchyni. Moje matka je s Grace na zahradě. Ještě jsme tu zprávu nevstřebali a Grace tomu vůbec nerozumí. Celé dopoledne byla jako ve snách.“

„Grace je vaše dcera?“ zeptala se Rose.

„Ano. Před pár týdnů jí bylo osm. Panebože, to snad ani není pravda. Uspořádali jsme jí na zahradě velkou oslavu. Všechno bylo skvělé. Proto mi to hlava vůbec nebere. James neměl žádný důvod se zabít. Pořád si říkám, že by nám to přece neudělal. A už vůbec ne dceři!“ Povzdychla si a objala se pažemi, jako by jí byla zima.

Posadili se v kuchyni u stolu s mramorovou deskou. Rose se rozhlédla po luxusně zařízené místnosti. Bylo tu uklizeno a všechno vypadalo zbrusu nové, jako by šlo o předváděcí dům, kam se chodí dívat zájemci o koupi.

Emma jim nabídla kávu.

„Děkujeme, pokud vás to nebude moc obtěžovat,“ řekl Danny a vytáhl zápisník.

Rose přitakala. „To by bylo skvělé, díky.“

Emma zapnula kávovar, vložila do něj kapsle a dala napěnit mléko. Z kuchyně byl překrásný výhled do zahrady. Patio bylo navrženo jako malé vydlážděné nádvoří s ohromnými truhlíky. Vlevo stála dřevěná houpačka a na stromě byl dětský domek. Trávník někdo čerstvě posekal, přestože už byl konec října. Na zahradě rostlo plno stromů, keřů a květin v dokonale navržené harmonii. Zdálo se, že kopání do míče a nazlobený holčičí hlas. Bylo smutné pomyšlení, že bude vyrůstat bez otce.

Emma se k nim otočila. „Asi chcete, abych vám o Jamesovi něco řekla.“ Nalila kávu do tří stejných smetanově bílých šálků, otevřela spíž a vytáhla sušenky.

„Ano, to by nám pomohlo,“ přisvědčila Rose.

„Bože, pořád to nemůžu pochopit. Jako by to byl špatný sen. Život už nikdy nebude jako dřív. Jak mám vysvětlit dítěti,

že tatínek zemřel a že to udělal úmyslně? Že nás opustil? Je to strašné. Jsem na něj naštvaná! Já vím, že to zní hnusně.“ Emma se rozplakala, ale rychle si hřbetem ruky utírala slzy. Vzpamatovala se, postavila na stůl kávu, sedla si proti nim a sevřela šálek do dlaní, jako by se potřebovala zahřát.

„Ale kdepak. Teď je úplně přirozené cítit vztek,“ ujistila ji Rose.

Danny poděkoval za kávu a vzal si sušenku.

Rose se naklonila trochu blíže. „Víme, jak hrozně vám teď je. Se sebevraždou blízkého člověka je nesmírně těžké se vyrovnat. Budete potřebovat pomoc a podporu. Neexistuje žádný univerzální návod – není žádný takzvaně správný způsob, jak truchlit. Proto k sobě buďte shovívavá. Určitě už vás kontaktoval někdo z oddělení pro spolupráci s rodinami.“

Přikývla. „Ano, už tu byla vaše kolegyně. Nabídla mi, že tu zůstane se mnou, ale odmítla jsem. Potřebuju se s tím vyrovnat sama. Nesnesla bych, aby tu byl se mnou někdo cizí a pozoroval mě.“ Emma upírala oči do šálku. „Nedává to smysl. Neměl žádný stres v práci ani jinde. Žili jsme si hezky.“

Danny se napil a kávu zase odložil. „Cokoliv o něm řeknete, nám pomůže vytvořit si o stavu Jamesovy mysli lepší obraz. Potřebujeme pochopit, co ho k činu vedlo.“

Zase začala plakat. „Jenže já právě nevidím žádný důvod, proč to James udělal. Měl všechno!“

Sáhla do rukávu pro papírový kapesníček. „Nevím... Co bych o něm měla říct? Měl nás rád, byl štedrý a hodný, ale někdy...“ zaváhala. „Nechci, abyste si mysleli něco špatného. Je těžké to popsat tak, aby to nevypadalo, že James trpěl depresí, ale někdy jsem cítila, jako by v duchu něco řešil. Ale odmítal mě tak hluboko pustit. Rozumíte, co chci říct?“

Rose přikývla.

„Samozřejmě si všichni střežíme určitá místa, kam nikoho nepouštíme, ale kdybyste Jamese znali, tak byste věděli, že mu to nebylo podobné. Když to na něj přišlo, začal být odtažitý. Tak bych jeho stav asi nejlépe popsala. Vždycky jako by se ode mě vzdálil.“

„Vnímal jste to i v poslední době?“ zeptala se Rose taktně.

„Ne, právě že se mi situace zdála lepší než jindy. Všechno bylo fajn.“ Rose pohlédla na Dannyho. Oba věděli, že když oběť začne plánovat sebevraždu, propadne euforii – úlevě, že už její utrpení brzy skončí – čili že už si smrt naplánovala a je připravena odejít.

„Omlouvám se, jestli moje slova nedávají moc smysl. Nejspíš proto, že sama nechápu, co se stalo. Je to jako zlý sen. James měl všechno, po čem toužil.“ Rozhlédla se po luxusní kuchyni a prosklených zdech do zahrady.

„Před rokem mu zemřel otec, s čímž se obtížně vyrovnával. Odjakživa se mi zdálo, že má tchán na Jamese až příliš silný vliv. Stuart byl typ člověka, který musel vždycky prosadit svou. Byl úspěšný obchodník, a když odešel do penze, neměl najednou co dělat, tak každou chvíli chodil za Jamesem do kanceláře. Byli si blízcí. James se na něj obracel s každým problémem. A když Stuart zemřel, James po něm hodně truchlil, což je asi jasné. Nicméně v posledních měsících už mi připadal lepší. Říkala jsem si, že jsme z nejhorsího venku.“

„Nikdy nevíte, jak smutek člověka zasáhne. Život bývá sám o sobě těžký a smrt blízké osoby všechno ještě zkomplikuje,“ řekl soucitně Danny.

„James byl odjakživa dřič. Mohl nastoupit do firmy k otci, ale on si raději prošlapal vlastní cestu. Je to milující tatínek –

tedy byl – a vždycky mu šlo o to, abych věděla, jak moc mě má rád. Jak říkám, nedokážu pochopit, proč nám něco takového udělal.“

„Jak jste se seznámili?“ zeptala se Rose.

„Přes práci. Navrhuju interiéry a pracovali jsme na stejném projektu – na jednom domě v Crawfordsburn. Zakoukali jsme se do sebe. Byl jiný než ostatní. Rozumnější, klidnější a sebevědomější, v tom dobrém slova smyslu.“

„Co Jamesův vůz? Byl ráno zaparkovaný u domu? Na stejném místě?“ zajímal se Danny.

„Ano. Auto si nevzal.“

Čili musí zjistit, jak se dostal do školy, pomyslela si Rose.

„Jak dlouho jste spolu byli?“ pokračoval Danny.

„Celkem jedenáct let. Z toho devět let manželé. Všechno bylo super.“

Zadívala se do zahrady.

Danny se zavrtěl na stoličce. „Můžu se zeptat, jak jste na tom po finanční stránce? Máte v tomto ohledu nějaké starosti?“

Uhnula pohledem. Jen kratičce. „Ne, daří se nám skvěle. O peníze nouzi nemáme. Vždycky jsme utráceli jen tolik, kolik jsme si mohli dovolit, a oba slušně vyděláváme.“

„Ještě něco,“ podotkl Danny. „Pojilo Jamese něco s Osbourne House Grammar School?“

„Ano, absolvoval ji.“ Otevřely se dveře a ze zahrady přišla Grace s babičkou. Ženě bylo něco přes šedesát a měla šedé vlasy k ramenům. „Prší, mami. Už si nechci hrát venku.“ Holčička měla zružovělé tváře a rozčuchaný blondatý cop. Podívala se na Rose a Dannyho stejně přimhouřenýma modrýma očima jako její matka. Jako by je podezřívala, co u nich doma pohledávají.

Emma k ní přistoupila a sklonila se k ní: „To nic, miláčku, tihle lidé se jen přišli zeptat na různé věci kvůli tatínkovi.“ Znovu se obrátila k detektivům. „To je moje matka Anne,“ představila starší ženu. „Stará se o Grace, abych mohla řešit tu situaci. Běž do herny, miláčku, a já tam za tebou za chvilinku přijdu, jen co to tu dokončíme,“ pobídla dceru.

Babička s dítětem odešly z kuchyně.

„Co Jamesova matka? Ještě žije?“ zeptala se Rose.

„Ano. Je zdrcená. Přijedou sem později i s jeho sestrou a naplánujeme pohřeb.“

„Pokud byste se potřebovala na cokoli zeptat, tak nám, prosím, zavolejte,“ podal jí Danny vizitku.

„Děkuji,“ řekla Emma.

„A kdyby vás napadlo ještě něco dalšího, co by se při zpětném pohledu mohlo zdát významné nebo neobvyklé, tak...“

Přítakala. „Jistě, já vím. Zavolala bych.“

„Už vás necháme v klidu. Děkujeme za váš čas,“ rozloučil se Danny.

„A ještě jednou upřímnou soustrast,“ přidala se Rose, když už byli v hale.

Emma kývla a zkrivila tvář, jako by se měla znovu rozplakat.

V autě se Rose zamyslela. „Všiml sis, jak zaváhala, když ses jí zeptal na peníze?“

„Přesně tak, musíme se na to podívat. Třeba vedli dokonalý život jen naoko a James McCallum byl švorc. Seržant Gerard Kinley se na to mrkne.“ Najeli na Hospital Road, nad kterou tvoří koruny stromů přirozený deštník.

Danny odbočil na Milltown Road a zmlkl. Teprve po chvíli se zeptal: „Tak co, Rosie, neuvažuješ, že bys v Belfastu zůstala?“

Řekl to vyrovnaným, klidným tónem a nespouštěl oči ze silnice. „K tomu případu ještě moc nevíme. Něco se nám na něm nezdá a já cítím v kostech, že jen o sebevraždu nejde. A jestli se to vyvine, jak předpokládám, tvoje zkušenosti by se nám moc hodily. Mohl bych s Alastairem promluvit. Vysvětlit mu, že si nemůžeme dovolit o tebe přijít.“

„Proč myslíš, že tady vůbec chci zůstat?“ nadhodila s úsměvem.

„Ale no tak! Oba víme, že pracovat se mnou je sen! Přece by ses dobrovolně nepřipravila o možnost trávit se mnou tolik času!“ zašklebil se. „Navíc je tě pro tu bachařinu škoda. Neříkej, že tě nenadchlo, když jsme vyřešili případ Eden Mulliganové.“

Samozřejmě, že tu chtěla zůstat, ale uvědomila si, že se mu to bojí říct. Nechtěla, aby si myslel, že opouští svůj londýnský život kvůli němu. Danny pro ni byl odjakživa tabu. Nikdy si netroufla se s ním víc sblížit, protože by musela odložit masku, kterou si nasadila hned po odchodu z Belfastu. Danny neznal pravou Roisin Laveryovou z doby, než se odstěhovala do Liverpoolu. Seznámili se až při studiích.

„Odpoledne mám schůzku s Boynem, takže se stejně dozvím, jak si tady pracovně stojím. Uvažovat, jestli se sem přestěhuju natrvalo, je asi předčasné, ale uvidíme,“ odpověděla neurčitě Rose.

„Jasně, ale nikdy neříkej nikdy,“ opáčil Danny a vyhodil blinkr. Soustředil se na řízení, ale Rose cítila, že mluví vážně.

Kapitola 3

Po obědě šel Danny ohlásit zástupci vrchního konstábla Boyneovi první předběžná zjištění.

„Počkáme, co zjistí patolog, a pak budeme trochu moudřejší, ale mezitím se v tom začnu vrtat sám. Třeba je to ztráta času a James McCallum se prostě zařadí do normálních statistik sebevrahů, ale čistě pro jistotu...“, nedořekl.

Boyne měl na sobě švihácký oblek značky Hugo Boss a sněhobílou košili. Na rozdíl od svého předchůdce McCauslanda si Boyne potrpěl na obdiv. Danny cítil, že je to typ šéfa, kterého by se dotklo, kdyby ho tým občas nevzal s sebou do hospody. Kdyby se necítil jako „jeden z nich“.

„To je v pořádku. Hlavně ať nám něco důležitého neunikne. Není nic horšího, než něco podcenit a pak zjistit, že jde ve skutečnosti o něco mnohem závažnějšího. Už se do toho vložil i ředitel školy. Oběšenci na školní zahradě se mu pranic nelíbí. Co prý bude s pověstí školy?“

„Ano, pane. Dáme si záležet.“

„Ještě něco?“

„Ano, chtěl jsem si promluvit o doktorce Laineyové, té forenzní psycholožce.“

Boyne tázavě zvedl obočí. „A co je s ní?“

„Vzhledem k tomu, jak nám pomohla vyřešit případ Eden Mulliganové, jsem si říkal, jestli bychom si ji neměli nechat.“

„Nechat?“

„Využít jejích zkušeností. Zařadit ji do našeho týmu.“

Boyne se opřel a zamyslel se.

„Myslíte, že by nám tu byla co platná?“

„O tom není nejmenších pochyb, pane. Bez jejích znalostí a osobního přispění bychom případ Eden Mulliganové nedotáhli do konce. Za sebe říkám, že mně se s ní spolupracovalo výtečně.“

„Nepočítejte s tím, že bych ji přidělil jen k vám. Kdyby tu měla Laineyová zůstat, byla by k dispozici všem, kdo by ji zrovna potřeboval.“

„Samozřejmě, pane.“

„Promyslím si to. To je všechno. Pusťte se zase do práce a průběžně mě informujte.“

Společná kancelář trochu utichla a Danny měl téměř prázdný stůl, tedy až na monitor a pár lejster, která ještě musel vyřídit. Pokud jim Lyons nezavolá, že našel něco mimořádného, budou s případem ještě dnes hotovi. A Danny se vrátí do své sklepní kanceláře, kde se bude dál hrabat ve starých neobjasněných případech. Převeleli ho tam původně za trest, když pokazil případ prostitutky Lennonové, ale přišel té práci na chuť. Probírat se starými poznámkami k jednotlivým případům a snažit se do nich vnést nové světlo ho začalo bavit. Hlavní zásluhu na tom měl právě případ Eden Mulliganové.

Pocit dobře vykonané práce ho motivoval, aby dál pracoval pro jednotku pro vyšetřování historických případů, i když jen ad hoc.

Musel ovšem uznat, že v kanceláři nad zemí je společenštější atmosféra. Ve špatně osvětleném sklepe mezi kartotéčnými skříněmi bylo pochmurno, ale zase když se zabral do pročítání materiálů, měl na to klid a mohl se soustředit. Tady nahoře se pořád něco dělo, zvonily telefony, někdo bušil do klávesnice, lidé se bavili, smáli...

Už si chtěl dojít pro kávu, když do dveří strčila hlavu kolegyně.

„Pane, volal nám nějaký Lorcan Burns kvůli té sebevraždě. Prý našel zmeškaný hovor od Jamese McCalluma z dnešního časného rána a pak ještě esemesku. Vypadá to, že místo dopisu na rozloučenou napsal zprávu kamarádovi.“

„Víme něco podrobnějšího?“

„Tady to je,“ podala mu výtisk. „Už jsem to zanesla do systému. Povídal, že bude celý den doma, kdybyste s ním potřeboval mluvit.“

Danny vyjel z policejní stanice a zamířil do Derriaghy Village na předměstí Belfastu, kde Lorcan Burns bydlel. Ať už s něčím Lyons přijde, nebo ne, textová zpráva může dokazovat McCallumův úmysl. Správně měl na místo poslat někoho služebně mladšího, ale nebyl právě zavalený prací, tak jel sám. Koneckonců bude lepší, když pospojuje všechny nitky a případ rovnou uzavře.

Předzahrádka řadového domku tvořil úhledný obdélník trávníku obehnaný živým plůtkem a truhlíky s vřesem. Majitel se zjevně snažil, aby to tu měli hezké. Ve dveřích se objevil

ležérně oblečený chlapík asi Dannyho věku, hladce oholený a s elegantní vlnou do čela.

Kývl na pozdrav. „Policie?“

„Ano,“ ukázal mu Danny služební průkaz a vešel za ním do předsíně.

„Lorcan je v obýváku.“

Danny vstoupil do velké místnosti, která zabírala celé přízemí a zahrnovala kuchyň, jídelnu i obývací pokoj. Věvodila jí zeď z odhalených cihel.

„Dobrý den, jsem detektiv inspektor Danny Stowe. To vy jste volal na stanici kvůli Jamesi McCallumovi?“

„Ano. Tohle je Brody, můj partner. Klidně můžeme mluvit před ním,“ řekl Burns. Huhňal, jako by měl sennou rýmu nebo byl nachlazený. Danny mu raději nepodal ruku.

Posadili se a Danny mu vyjádřil soustrast. „Se sebevraždou se člověk vždycky špatně vyrovnává. Přátelům a rodině zbude spousta nezodpovězených otázek.“

„Jo, je hrozně těžké se s tím smířit. Byl z nás ze všech nejvíc v pohodě. Měl to srovnané v hlavě, víte? Já se třeba pořád trochu hledám. Báł jsem se, že snad ani nenajdu toho pravého, dokud jsem nepoznal Brodyho.“ Usmál se a Brody mu položil ruku na rameno.

„Jak dlouho jste se s Jamesem znali?“

„Od školy.“

„Měl James nějaké další blízké přátele?“

„Do naší party patřily ještě Ivy a Emer. Zamlada jsme byli voborní kamarádi, ale postupně se naše cesty rozešly. Asi to tak mělo být. Ale James a já... jsme si kdysi opravdu hodně rozuměli.“

Dannymu neušlo, jak se Burns zadíval na Brodyho a hledal u něj útěchu.

„A teď si říkám, jak by to dopadlo, kdybychom si zůstali nablízku? Třeba by k tomuhle nedošlo. Třeba by se mi James svěřil a já bych mu mohl pomoci.“

„Nic si nevyčítejte. Ono je to vždycky mnohem složitější,“ chlácholil ho Danny.

„Jakmile si James našel Emmu a usadili se, tak pak nemluvil o ničem jiném než o dítěti, o firmě a dovolených v Centre Parcs. Už jsme neměli mnoho společného. Pochopitelně se přátelíme na facebooku – sledujeme jeden druhého, občas si napíšeme – ale život jde mezitím dál.“

„Mohl byste mi ukázat tu zprávu, co vám poslal?“

Burns odemkl telefon a podal ho Dannymu. Ten přečetl esemesku nahlas: „Je mi to moc líto, ale nemůžu dál. Nadešel čas zúctování. Netušíte, co tím měl na mysli?“

„Ne. Přemýšlel jsem o tom, ale nedává mi to smysl. Třeba by věděla Emma.“

„Zúctování. To zní tak biblicky. Byl James věřící?“

„Ani bych neřekl. Ne. Připadalo mi to divné.“

„Jak jste se dozvěděl o Jamesově smrti?“

„Od Emmy. Volala mi ráno, nedlouho po tom, co ji informovala policie. Plakala. Řekl jsem jí, že dám vědět ostatním.“

„Pověděl jste jí o té textové zprávě?“

„Ne. Připadalo mi to do telefonu hloupé. Byla strašně rozrušená.“

„Stýkaly se další vaše kamarádky – Ivy a Emer – s Jamesem nějak pravidelně?“

Sotva znatelně pokrčil rameny. „Jak jsem říkal, spíš jen přes facebook. Nemáme čas se scházet tak často, jak bychom rádi. Pochybuji, že se s Jamesem v poslední době potkaly.“

„Mohl byste mi nadiktovat jejich příjmení a kontaktní údaje? Hodně by nám to pomohlo.“

„Samozřejmě, to není problém,“ přikývl Burns. Sáhł do zásuvky pro blok a propisku a napsal požadované informace.

„Díky.“ Danny strčil lístek do zápisníku. „A ještě jednou upřímnou soustrast.“

„Děkuju, ale spíš myslím na ubohou Emmu a Grace. Je hrozné, že se musí s něčím takovým vyrovnávat. A žít s tím.“ Lorcan zkrřivil tvář a Brody ho vzal za ruku.

Danny pokýval hlavou. „Ano, nebude to snadné. No, nechám vás už na pokoji. Pokud by vás ještě něco napadlo, určitě zavolejte,“ podal mu vizitku. „My bychom se také ozvali, kdyby bylo ještě něco potřeba. Držte se.“

Kapitola 4

Rose se už prakticky rozhodla, že zůstane v Belfastu. Z vedení vězeňské služby v Londýně jí mezitím zavolal její šéf Bernard, že se rozhodl odejít do penze. „Je načase, abych splnil všechno, co jsem Catherine slíbil. Abychom si dopřáli dovolenou v Toskánsku, zajeli za jejím bratrem na Floridu, abych dal do kupy zahradu...“

„Cože, Bernarde, ty už chceš jít do důchodu? Válet se na dovolené a zahrádkařit? Příšerná představa!“

Rozesmál se. „Jestli na to nenazrál čas, když mi je pětasedesát, tak kdy? Radši půjdu teď, když už mám nárok na plný důchod a výsluhy a současně mi zdraví ještě slouží a můžu si užít poslední roky života.“

„Prosím tě, děláš, jako bys byl kmet nad hrobem!“

„Kmet sice ne, ale zraju jako víno. Reálně mám před sebou nějakých deset let, když budu mít kliku, a raději je prožiju v příjemnějším prostředí. Od té doby, cos odjela, se tu nic k lepšímu nezměnilo... Což mě přivádí k tomu, proč ti volám. Nechtěla bys to po mně vzít? Jsi dost mladá, ale možné by to bylo.“

A bylo to tady: mohla se v Londýně definitivně usadit a zajistit si tam pohodlný život. Chodila by na schůze, psala odborné práce, řídila by pracovníky pod sebou, ti by se zabývali jednotlivými případy a tak dále. Vzpomínala, co za posledního půl roku prožila a jak jí práce pro policii Severního Irska změnila. Po případu Eden Mulliganové se mohla vrátit do Londýna, ale jí připadalo naopak lepší zůstat. Líbilo se jí být členkou týmu, který pracuje s jasným cílem, a cítit uspokojení, když je případ vyřešen. Přesto pořád vnímala svou přítomnost v Belfastu spíš jen jako dočasný studijní pobyt.

Z osobního pohledu byly v sázce hlavně vztahy s Kaitlin a zbytkem rodiny. Věřila, že stojí za to o ně zabojovat. Opatrně se snažila zpřetrhané vazby znovu navazovat, ale na dálku by to nešlo. Jakmile se vrátí do Londýna, kontakt s nimi se začne zase vytrácet. Kaitlin se možná bude nějakou dobu ještě snažit, ale bratři Pearse a Colm jí pořád ještě neodpustili. Jestli chce Rose vztahy s rodinou napravit, musí tady zůstat.

A pak tu byl Danny. Vzkřísili dávné přátelství a toho si Rose cenila víc než čehokoli jiného. Stálo za to kvůli němu zůstat. Když uzavřeli případ Eden Mulliganové, spolupracovali dál, výborně jim to klapalo a vyřešili dva další případy.

„Jsem ráda, že jsi to nabídl zrovna mně, Bernarde, ale abych byla upřímná, taky jsem ti chtěla volat. Dostala jsem možnost tady u policie zůstat. Jde o zajímavou pozici, která mi umožní profesně růst a být tu užitečná.“

V případě Eden Mulliganové dokázala Rose svou erudici, a i když ne všechny vyšetřovací složky o spolupráci s forenzními psychology stály, severoirská policie chtěla ukázat, že je pokroková a že dělá pro řešení zločinů maximum. Role policejní forenzní psycholožky by dávala Rose příležitost pracovat při

vyšetřování po boku detektivů, odhalovat pozadí problematického chování pachatelů, vyvíjet lepší výslechové metody a účinněji analyzovat trestné činy. Dannyho podpora jí zajistí práci nejméně na příští rok.

Týž den, jen o něco dříve, byla Rose na pohovoru u zástupce vrchního konštábla Boynea a měla pocit, jako by seděla znovu ve škole. Přemýšlela, proč na ni Boyne tak působí. Snad to bylo jeho chováním, snad jeho mohutnou postavou. Byl ztělesněním vážnosti, ale nikoli nepřístupné přísnosti.

„Paní doktorko, jsem rád, že jste si na mě udělala čas a přišla. Můj předchůdce McCausland vás najal na případ Eden Mulliganové, je to tak?“

„Ano, máte pravdu.“

„Pochopil jsem, že jste ve vyřešení případu sehrála nezastupitelnou úlohu, ano?“

„Byla to týmová práce, jen jsem pomohla.“

„Skromnost není na místě, doktorko Laineyová.“ Podíval se na ni a na rtech mu zahrál úsměv.

Rose se také pousmála. „Ne, pane.“ Nebyla zvyklá oslovovat nadřízené pane, ale nějak jí to vyklouzlo.

„Jak by se vám líbilo, kdybyste tu ještě nějakou dobu zůstala?“

„Přemýšlela jsem o tom.“

„Neodradila vás policejní dřina?“

„Ne. Naopak mi změna tempa prospěla,“ odvětila. V Londýně měla na starosti vězně a tvorbu programů, které by jim zabránily v recidivě. Postrádalo to šťávu a vzrušení, které za posledních pár měsíců zažila u police, ale ještě si nebyla tak docela jistá, jestli to bylo jen díky honění zločinců, nebo to souviselo s Dannym.

„Dobře. Rád bych, abyste setrvání v Belfastu zvážila. Můžeme vám nabídnout roční smlouvu na pozici forenzního psychologa-konzultanta na útvaru vyšetřování závažných trestných činů, ale mělo by to háček.“

Tázavě zvedla obočí.

„Chtěli bychom po vás, abyste se podívala i na to, jak náš tým funguje. Abyste jim pomohla z hlediska své odbornosti vylepšit vyšetřovací metody. U jiných útvarů už se prokázalo, že psycholog může pomoci k efektivnějšímu řešení případů.“

„Takže něco jako výkonnostní kouč?“

„Třeba. Zkrátka byste se snažila vytáhnout z kolegů to nejlepší, co v nich je. Podporovala je, aby se víc snažili. Pracovní morálka tu není úplně nejlepší a my musíme hledat cesty, jak ji posílit.“

Rose to trochu vyvedlo z míry. Představa, že bude mentorem a hodnotit kolegy jí připadala lákavá i nepříjemná současně. Hlavně když pomyslela na Dannyho.

Boyne se spiklenecky pousmál. Neušlo mu, že Rose váhá a současně ji to zaujalo. „Tak běžte a přemýšlejte o tom, ale očekávám, že mi ještě dnes přijдете říct, jak jste se rozhodla.“

„Není třeba, pane. Můžu vám odpovédět hned. Vím, že tu chci zůstat, a myslím, že budu schopna plnit úkoly, které po mně chcete.“

„Výborně. Tak se do toho rovnou pusťte. Personální oddělení zařídí zbytek.“

Na chodbě se zastavila a zhluboka se nadechla. Další rok v Belfastu. S rodinou a s Dannym. A s matkou. I když Evelyn už nežila, zbylo tu pár neuzavřených záležitostí. Pořád na to myslela, bublalo to pod povrchem. Chtěla odhalit matčina tajemství. Zachvěla se a cítila, jak jí do žil proudí energie. Připomněla si, že strach a nebezpečí jdou vždy ruku v ruce se vzrušením.